

Η ΜΥΩΠΙΑ

ΝΕΦΟΣ μελαγχολίας εἶχε σκιάσει τὴν φαιδρὰν μορφήν τῆς Φλώρας· τὸ κάτω χεῖλος προτείνετο ὡς παιδίου θέλοντος νὰ κλαύσῃ· οἱ δάκτυλοί της ἐφέροντο μηχανικῶς πῶς καὶ βιάζως εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος της

— Μὰ τί ἔχεις, Φλώρα ; ἠρώτησεν ἡ Φανὴ καὶ πάλιν.

— Τίποτε ! ἀπεκρίθη ἐκείνη τύπτουσα μὲ τὸν μικύλλον πόδα της τὸ ἔδαφος ξηρῶς καὶ ἐν νευρικῇ ταραχῇ.

— Τίποτε ; πῶς εἶνε δυνατόν ; Σὲ ἐπείραξε κανεὶς ; Σοῦ συνέβη τίποτε δυσάρεστον ; Μήπως ἀρρώστησε τὸ γατάκι σου ;

— "Οχι· ἡ Λιλίκα εἶνε πολὺ καλὰ !

— Μήπως ἡ ράπτρια σοῦ ἔκαμε πάλιν καμμιὰ ἀπροσεξία καὶ σοῦ ἔβαλε κέντημα ἐκεῖ ποῦ ἤθελες δαντέλλα ;

— "Οχι· εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὴν προῖκα μου· εἶνε ὡραισιότατη.

— Αἶ ! μήπως — ἐπρόσθεσεν ἡ Φανὴ μετὰ τινος κωμικῆς συστολῆς, μήπως ὁ ἀδελφός μου παρέλειψε νὰ σοῦ στείλῃ σήμερα τὰ τακτικά του ἄνθη ;

— Ὁ Καῖσαρ εἶνε ἄγγελος ἀγαθότητος.

— Καὶ τὸ λέγεις ἔτσι, μὲ τόσην δυσθυμίαν ; Τί ἔχεις τέλος πάντων ; δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Τὰ ἔχω μὲ τὸν Θεὸν ἐκεῖ ἐπάνω ὑψηλά, εἶπεν ἡ Φλώρα ὑποῦσα ἀποτόμως τὸν δάκτυλον πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἀ ! Ἀ !

— Μάλιστα, χωρίς ἀπορίας καὶ ἐπιφωνήματα . . .

— Τί λέγεις, Φλώρα

— Λέγω ὅτι δὲν ἔπρεπε νά με πλάσῃ, ἀφοῦ μὲ ἔκαμε
τόσον δυστυχῇ

Ἡ Φανὴ διήνοιξεν ἑκθαμβος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠτένισε
τὴν Φλώραν.

— Εἶσαι δυστυχῆς ;

— Καὶ δὲν τὸ βλέπεις ; δὲν τὸ ἐννοεῖς ; Εἶσαι καὶ σὺ
λοιπὸν ἄδικος ;

— Φλώρα, δὲν σε καταλαμβάνω. Εἶσαι τὸ καμάρι τῶν
γονέων σου, εἶσαι ἔμμορφη, εἶσαι πλουσία, ὁ ἀδελφός μου
σὲ λατρεύει, μετὰ ἓνα μῆνα θὰ γίνουν οἱ γάμοι σας

— Πολὺ καλὰ ! μὰ ὅλα αὐτὰ ἐκμηδενίζονται ἀπὸ μίαν
σπουδαίαν, θλιθεράν ἑλλειψιν, ἡ ὁποία δὲν μ' ἀφίνει διόλου
ἡσυχον. Εἶμαι μύωψ

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Φανὴ μὲ κάποιαν ἐκπληξιν, τὸ ἤξευρα.

— Καὶ δέν με λυπεῖσαι ;

— Νά σε λυπηθῶ ; Διατί ;

— Βέβαια ! διότι δὲν εἶσαι εἰς τὴν θέσιν μου. Καὶ ὑπάρ-
χει πράγμα πλέον γελοῖον, πλέον λυπηρὸν διὰ μίαν γυναῖκα
ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε μύωψ ; Ἄν ἤξευρες ! Περιπατῶ εἰς τὸν δρό-
μον ; Περνᾷ κανένas στενὸς φίλος, μὲ χαιρετᾷ ἄλλ' ἐγὼ
δὲν τὸν διακρίνω καλὰ, καὶ ἡ τοῦ ἀπαντῶ μὲ ψυχρὸν χαιρε-
τισμὸν ἡ δὲν τὸν προσέχω διόλου. Ὅταν τὸν ἐπανίδω, μοῦ
παραπονεῖται ἡ μοῦ κάμνει τὸν σοβαρὸν καὶ ἐγὼ ἀναγκάζο-
μαι νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην, νὰ τὸν βεβαιώσω πῶς δὲν
εἶδα . . . καὶ συχνὰ δέν με πιστεύει. Ἐξεναντίας, συμβαί-
νει κάποτε νὰ χαμογελάσω μὲ τὸν χαριέστερον τρόπον εἰς
τὸν μεγαλείτερον βλάκκα τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ιδέαν πῶς εἶνε
ἀπὸ τοὺς συμπαθεῖς γνωρίμους. Εἰς τὸ θέατρον χειρότερα !
Ζητῶ ἑξαρνα τὸν Καίσαρα ; Κυττάζω δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, εἰς
τὰ θεωρεῖα, εἰς τὴν πλατεῖα τίποτε ! καὶ . . . πῶς δὲν ἔρ-
χεται ; γιατί ἀργεῖ ἔτσι ; καὶ . . . ὅταν ἔλθῃ, θὰ τοῦ δεῖ-
ξω ἐγὼ ! καὶ . . . ποῖος ξεύρει ποῦ τρέχει καὶ διασκεδάζει ;
Ἀρχίζω τὰς ὑποψίας . . . ἡ φαντασία μου πλάττει χίλια
δυσὶ κακὰ ἀνύπαρκτα, ἀνησυχῶ, γίνομαι ἄδικος, ὑποφέρω . . .
Καὶ ὅμως ὁ Καῖσαρ εἶνε ἐκεῖ, εἰς τὴν θέσιν του, ὡς πάντοτε,

καὶ εἰς μάτην ἐπιζητεῖ τὰ βλέμματά μου. Εἰς τὸν χορὸν πάλιν, ἀλλοίμονον ἂν εἶσαι μύωψ! Ἔχεις τὸ ὕψος μαθητρίας, ἢ ὁποία χορεύει τὴν πρώτη κανδρίλια, καὶ φοβεῖσαι μὴ παραπετήσης. Ἡ οἰκοδέσποινα ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρη σου χαμογελᾷ, ἢ μητέρα σου κάμνει νεῦμα, ὁ πατέρας σου δίδει νὰ ἐννοήσης διὰ σχημάτων πῶς πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν... Ἀλλὰ σύ, τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά μένεις σὰν ἄγαλμα, δὲν βλέπεις τίποτε, γίνεσαι φορτικὴ εἰς ὅλους καὶ λυόνεις καὶ πάσχεις. Ἀπεφάσιζες νὰ μὴ μιλήσης τὸ βράδυ ἐκεῖνο μετὸν δεῖνα; Σὺ, μὲ θαυμασίαν ἀδεξιότητα, πηγαίνεις καὶ κάθουσαι ἀκριβῶς πλησίον του. Βγαίνεις ἴλιγο εἰς τὸν ἐξώστην; γίνεσαι ἑξαφνα ὀχληρὰ εἰς κανὲν τρυφερὸν ζευγος ἐραστῶν, οἱ ὅποιοι σὲ ἐκλαμβάνουν καὶ σὲ βλέπουν ὡς ἐχθρόν. Πηγαίνεις ἔπειτα εἰς τὸ μπουφέ, ἐκλέγεις κανὲν γλύκισμα, ποῦ δὲν σ' ἀρέσει, καὶ ἀναγκάζεσαι ἀπὸ συστολὴν, ἀπὸ ἀνθρώπητα νὰ τὸ φάγῃς. Εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, εἰς τὰς συναυλίας, εἰς τὰ κέντρα, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἡμέραν καὶ νύκτα, ἢ μυωπία σὲ ἀκολουθεῖ, σὲ καταδιώκει, σὲ βασανίζει, σὲ κάμνει κακὴν, ἀνόητον, γελοῖον. ὦ, Θεέ μου! Δὲν εἶνε αὐτὸ μαρτύριον;

— Καὶ τὰ δίοπτρα; διέκοψεν ἡ Φανή.

— Βέβαια, τὰ δίοπτρα! τὸ ἐπερίμενα νὰ μοῦ τὸ πῇς. Καὶ ὑπάρχει πλέον μωρότερον ἀπ' αὐτό; τὰ δίοπτρα μᾶς ἀναγκάζουν νὰ ἔχωμεν ὑψωμένον τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα, ἢ ὁποία μᾶς χρειάζεται νὰ κρατήσωμεν τὸ ριπίδιόν μας, τὸ μανσῶν, τὴν ὀμβρέλλα, ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν, μουδιάζουν τὰ δάκτυλα, κάμνουν νὰ καταβαίνει ἡ χεῖρίς καὶ νὰ φαίνεται ὁ βραχίων . . .

— Ὅταν εἶνε ὥραϊος, σὰν τὸν δικό σου . . .

— . . . σου καταστρέφουν τὸ δέριμα, τὴν ῥίνα, δὲν σοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἔχῃς ὥραίους ὀφθαλμούς, ἐκφραστικούς σου σπάζουν ἑξαφνα, τὰ λησμονεῖς πούθενά, τὰ χάνεις, σὲ κάμνουν σχολαστικὴ καὶ παράξενη σὰν γράιδιον! Θεέ μου! πόσον εἶμαι δυστυχὴς!

— Καὶ ὅμως ὁ Καῖσαρ μοῦ ἔλεγεν ἴσα-ἴσα . . . ἀλλὰ τί νὰ σοῦ τὸ πῶ, δὲν σ' ἐνδιαφέρει!

— Ἐλα, Φανή! πές μου γρήγορα, τί σοῦ ἔλεγεν ὁ Καῖσαρ;

— Μοῦ ἔλεγε γιὰ τὴ μυωπία σου . . . ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; ἐσὺ εἶσαι ἀπαρηγόρητος καὶ τόνον δυστυχής!

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! λέγε, Φανή. Μὲ πνίγεις ἔτσι.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἰδοὺ· μοῦ ἔλεγε: Δὲν φαντάζεσαι, ἀδελφὴ μου, πῶς ἀγαπῶ τὴν Φλώρα· εἶνε τόνον καλὴ, τόνον ἀγαθὴ, τόνον ἀξιέραστος! Τί εὐγενὴς ψυχὴ, τί συμπαθητικὴ μορφὴ! Καὶ πόσον τῆς δίδει μιὰ κάποιαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο ἐλάττωμα τῆς μυωπίας! Σὰν νὰ τῆς προσθέτει καὶ τι τὸ προκλητικόν, τὸ ἀσύνηθες, τὸ ἱπποτικόν. Δὲν ξέρεις, πῶς μὲ τρελλαίνει αὐτό! Ἐγὼ πάντοτε ὠνειροπόλουν γυναῖκα μὲ τὸ ἀπλανὲς ἐκεῖνο καὶ ἀβέβαιον βλέμμα· γυναῖκα, ἠναγκασμένην νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ μοῦ 'μιλήσῃ, νὰ κλείῃ τὰ βλέφαρα μ' ἐκείνην τὴν ἀμίμητον χάριν, νὰ ἀνοίγῃ ἐντείνουσα τὰ μεγάλα τῆς καὶ περίεργα μάτια, νὰ

*
**

Ὁ μικρὸς ποῦς τῆς Φλώρας ἔπαυσε νὰ τύπτῃ ξηρῶς τὸ ἔδαφος· αἱ χεῖρες ἡσύχασαν· τὸ μεῖδιμα ἐπεφάνη εἰς τὰ χεῖλη· τὸ πρόσωπον ἠθροίσεν· οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοδόλουν.

Ἡ θύελλα εἶχε παρέλθει· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν.

[Ἐλευθέρᾳ μετάρρασις]

ΜΑΤΘΙΑΝΗ ΣΕΡΑΦ

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Ὁ χειρότερος δοῦλος δὲν εἶνε ὁ ὑποτασσόμενος εἰς δεσπότην, ἀλλ' ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀμάθειαν καὶ τὸν ἴδιον ἐγωϊσμόν.

*
**

Ἡ αἰτία, δι' ἣν τόνον ὀλίγα συνοικέσια εὐδοκίμοῦν, εἶνε ὅτι αἱ νεάνιδες δαπανῶσι τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ στῇνωσι δίκτυα καὶ ὄχι εἰς τὸ νὰ κατασκευάζωσι κλωθία.